

Následuj motýla

Miloval začátek léta. Hřejivé sluneční paprsky, lehký větřík, vůně posekané trávy, ticho a do toho jen zpěv ptáků nebo cvrčci.

Rozhlížel se kolem sebe. Měl to tu rád. Viděl ty krásné, zelené kopce, po kterých se už od malička proháněl s kamarády. Bydlet takhle blízko přírodě byla výhoda. Do školy se sice musel trmáčet několik kilometrů pěšky, ale při cestě s kamarády hráli různé slovní hry a cesta jim utekla. Za pár měsíců mu bude 12 let a po prázdninách začne chodit na druhý stupeň základní školy, takže už se samozřejmě cítil jako dospělý.

Díval se na cestičku, která vedla k jejich domku. Byl to menší dřevěný domek, ale jim stačil. Měl sice společný pokoj s mladším bráškou, ale vycházeli spolu. Menší domek kompenzovala velká zahrada vzadu za domem, kam se nyní vydal. Některé ovocné stromy ještě krásně kvetly, v létě je čekala úroda meruněk a třešní, na podzim potom krásná šťavnatá jablka. Už teď se těšil až zase poleze s kamarády na stromy a budou jíst sladké čerstvě utržené plody.

A těch květin, co tam rostlo! Už dávno se vzdal nápadu, naučit se je všechny znát podle jména. Zaručeně poznal hlavně tulipány a obrovský keř hortenzie, který svými fialovými a sytě růžovými květy dominoval celé zahradě. V zadní části zahrady se v kapradí ukrývalo průzračné jezírko. Na jeho hladině se líně pohupovaly lekníny, když kolem proplul zlatý kapřík a šplouchnul ocasní ploutví. Občas tam chodil pozorovat žabky. Snažil se je pohládit, ale docílil pouze toho, že se vylekaly a skočily do jezírka.

Ohlédl se a zahlédl maminku, která právě vycházela zadními dveřmi a nesla ještě teplou bábovku, právě vytaženou z trouby. Spolu se sladkou odměnou na stůl chystala i čaj. Vypadala nějak smutně, možná se jí bábovka trochu připekla, ale chlapec jí vždycky přesvědčoval, že to jde schovat cukrem. Hlavně hodně nánosu cukru, který pokryje bábovku jako sněhová přikrývka.

Bráška se zrovna učil na kole a odstrkoval se po zahradě na svém novém červeném bicyklu. Byly na něm zobrazené i žluté blesky. Pomáhal rodičům ho pro brášku vybrat.

„Hlavně dávej pozor!“ zavolal na něj vesele. Je to přece jeho mladší bráška, musí ho hlídat. Jeho mladší sourozenec ani nezvedl hlavu, jak se soustředil na řízení, špičku jazyka vystrčenou mezi zuby.

Chlapec se rozhodl jít se ještě podívat na otce. Stačilo sejít do garáže a hned ho uviděl. Soustředěně pracoval, hlavu sklopenou pod kapotou auta. Nechtěl ho rušit, a tak

velice potichu zase vycouval zpátky do zahrady. Posadil se na terasu na zahradní houpačku tak, aby měl v dosahu bábovku a mohl si dát, jakmile vychladne. Nádherně voněla. Jeho maminka opět zmizela uvnitř domku, asi šla přichystat ještě něco. Pohled do zahrady ho uklidňoval. Cítil vůni bábovky a slyšel zpěv nějakého ptáka, musel se pak zeptat otce, jestli ví, jak se jmenuje. Nepřestával se nohama odstrkovat a občas se zastavil, doťapkal nohama kam až to šlo a pak je zvedl, aby se mohutně zhoupal.

Potom si všiml, že kolem poletuje motýl. Byl opravdu krásný, nebyl to obyčejný motýl. Dokázal poznat některé druhý motýlů, otec ho to učil. Kromě těch jednobarevných, kteří byly jednodušší na rozpoznání, poznal i takové jako Otakárek fenyklový nebo Babočka paví oko, ale takového jakého viděl teď, ještě na zahradě neviděl. A jak byl obrovský! Rozpětí křídel musel mít aspoň 10 cm. Měl nádhernou modrou barvu, přesně tu, která byla jeho nejoblíbenější. Byl světle modrý, jen okraje křídel byly temně černé a na nich drobné bílé tečky, které vypadaly jako hvězdy na obloze, které tak často pozoroval ze zahrady. Na jednom křídle měl zvláštní, bílou, klikatou skvrnu, která se mu táhla přes celé křídlo.

Motýl letěl přímo k němu. Chlapec se přestal houpat a natáhl ruku a motýl mu na ní donesl.

„Ty jsi ale krásný. Nezabloudil si?“ zeptal se a chvíli ho s úsměvem pozoroval.

Pak mu to došlo.

„Ach, ty jsi přiletěl pro mě? Promiň. Já... zapomněl jsem, co se mi stalo.“

Motýl se vznesl zpátky do vzduchu a začal mu poletovat kolem hlavy. Chlapec si hluboce povzdechl a zvedl se z houpačky. Naposledy se rozhlédl po zahradě a vykročil za motýlem, který ho vedl ven ze zahrady.

„Pro každého, kdo umře, si přiletí motýl?“ zeptal se motýlka, který jen zatřepotal rychleji křídly a na chvíli se vznesl výš.

Pro každého ne, chtěl mu povědět motýl. Pouze pro děti. Když zemře dítě, pro jeho dušičku přiletí motýl a vyvede ho z jeho světa, aby nebloudil. Aby se z nich nestaly dušičky, které bloudí světem a jsou tu vázané a nemohou jít dál. Podoba motýla byla pečlivě vybrána. Každé dítě se přeci rozběhne za motýlem, ať je jakkoli staré. Každé, i to nejmenší děťátko natáhne ručičku, když vidí letět motýla. Můžou za to jejich přenádherné barvy a také ta křehkost, s kterou třepotají křídly.

Chlapec si uvědomil, že už je daleko od místa, kde vyrůstal, celou rodinu i jejich krásný domek nechal za sebou. Doufal, že budou v pořádku. Pevně v to věřil. Uviděl další motýly různých barev, žluté, sytě oranžové, čistě bílé i tmavé. Za každým motýlem cupitalo nějaké dítě.

„Je nás tu nějak hodně. Zajímalo by mě, co se stalo?“ pronesl chlapec.

To už ale neměl možnost zjistit. Motýlek ho dovedl do cíle. Přivedl ho na místo, odkud se dostane dál. Bude si moct vybrat svůj nový život a na ten současný v klidu zapomenout. Motýlek se vletu zastavil a najedou obletěl otočku a vletěl chlapci přímo do hrudi. Na krátkou chvíli se objevilo krásné modré světlo a pak zmizelo. V ten moment se chlapec usmál. Zapomněl na všechno, co prožil. Na tak krátký život toho bylo hodně.

Potom si vybral svou novou cestu a jeho dušička se rozplynula.